

4 AUGUSTE RODIN EN ZIJN DENKBEELDEN OVER KUNST. □

over de wereld verbreid om te worden opgenomen in de musea van London en Berlijn, Dresden, Boedapesth en Kopenhagen. In het jaar 1900 had Rodin een eigen paviljoen op de werelddtentoonstelling; en op 11 Juni van datzelfde jaar vond in het Café Voltaire te zijner eere een groote eeremaaltijd plaats, waaraan tal van intellectueele en artistieke beroemdheden deelnamen en waar de directeur van het tijdschrift La Plume, dat het initiatief tot die hulde genomen had, den gevierden gast toesprak in een toast waarin het o.a. heette op ietwat gezwollen toon:

„Frère en gloire devant les siècles de notre grand Puvis de Chavannes, vous êtes comme lui de ceux qui empêchent les nations fatiguées de désespérer d'elles-mêmes et qui suscitent dans les âmes affaiblies, ainsi qu'un sang de résurrection miraculeuse, l'admiration des chefs-d'oeuvre, donc l'admiration de ce qui peut être fait de la Vie.... Je bois à votre santé, maître, à votre santé robuste et féconde, créatrice de beauté, et par conséquent de bonheur”.

Het jaar tevoren, in Augustus 1899, bracht Rodin een kort bezoek aan Amsterdam, toen daar in Arti zijn werken werden tentoongesteld, terwijl de hem vergezellende Judith Cladel inleidende voordrachten hield, die vooral in Rotterdam bijval oogstten *). Rodin verzuimde bij die gelegenheid niet om de stukken te gaan zien van Rembrandt, die hem, vooral de Staalmeesters, in hooge mate boeiden en vooral troffen door de uitwerking van de lichtverdeeling op de visie van den vorm. Hoe gaarne, zoo verklaarde hij, zou hij een buste van den grooten schilder gemaakt hebben. Maar daartoe had hij iemand moeten tegenkomen, die volkomen op Rembrandt geleet; want, naar hij zeide, al wat niet bewerkt wordt naar de natuur, blijft inferieur werk, en dat zou tegenover zulk een grootheid zeker allerm minst te pas komen.

Enkele jaren later, in 1902, vond een soortgelijke tentoonstelling van Rodin's werken plaats in Praag, die daar een groot succes behaalde. Vooral in Duitschland, zelfs nog vóór hij in zijn eigen vaderland algemeen erkend werd, vond Rodin van den aanvang af groote bewondering, getuige almede de rijk geïllustreerde monographieën van Rilke en van Grautoff. Eerstgenoemde schreef over hem in 1902; en in hetzelfde jaar trok de socioloog Simmel een vergelijking tusschen Rodin en Nietzsche.

Zoo mocht de kunstenaar in de laatste periode van zijn leven de welverdiende vruchten plukken van zijn noesten arbeid. Zijn groote productiviteit valt tusschen de jaren 1877—1907. Ofschoon hij na dien nog een tiental jaren leefde, heeft hij daarin weinig nieuws meer geproduceerd, behalve eenige busten, fragmenten en een groot aantal teekenschetsen.

*) Ook hier te lande vond toen te 's Gravenhage een eeremaaltijd plaats onder een klein aantal kunstenaars, waaronder Zilcken.